
Kam ukrýt štěstí

Catherine Ryan Hyde

Seběhla z úpatí kopce a vydala se podél řeky, již kousek po proudu překle-
noval most, široký jen natolik, aby se minula dvě auta. Byl opatřený zábra-
dlím – když jste jeli autem a vystrčili z okénka loket, mohli jste se ho do-
tknout.

Dnes se Abby stala nečekaně svědkem neobvyklé scény.

Divné bylo už to, že auto, projíždějící po mostě, uprostřed zastavilo. Byl
to sladce červený starý kabriolet – možná tak ze šedesátých, sedmdesátých
let. Střechu měl staženou. Byl docela dlouhý, na konci s těmi legračními
ploutvemi. Takovou kraksnu si mohl pořídít jenom nějaký výstřední hejsek
nebo sběratel.

Abby neviděla řidiči do tváře, byl k ní otočený jen z profilu a zezadu, když
se pro něco natáhl. Tipovala ho na střední věk.

Muž něco zvedl... nějaký pytel... Jo, staromódní pytel, ve kterém se
uchovávalo krmivo – nebo se možná ještě používá, ale to ona nemůže vědět,
rodiče nemají hospodářství.

Vyjeveně zírala, jak muž pytel rozhoupal a hodil přes zábradlí do vody.
Musel být docela těžký, protože ho řeka hned pohltila. Ale na zlomek vte-
řiny, než zmizel pod hladinou, Abby postřehla, jako by se v něm cosi po-
hnulo. Ne že by ho převrátil proud; bylo to spíš takové škubnutí. Hrud' se jí
sevěřela předtuchou. V pytli je cosi živého.

Ale to už vůz pokračoval v cestě.

Abby shodila batůžek s učebnicemi a rozběhla se rychlostí, jakou snad
v životě neběžela. Byla výborná plavkyně, běhání netrénovala. Učitelka
však často zařazovala do hodiny tělesné výchovy překážkový běh.

Muž hodil pytel proti proudu, který byl v těch místech pomalý, ale řeka
dost hluboká. Když Abby vyběhla na most, vylezla na protější zábradlí.

Voda byla nazelenalá, ale čistá, pytel se ještě úplně nepotopil. V ostrém slunci bylo vidět, jak se jeho živý obsah převrací.

Abby skočila po hlavě. Ve vzduchu jí najednou blesklo hlavou, že může na něco narazit, a tak se duchapřítomně vyhrbila, aby dopadla na hladinu v přiměřeném úhlu. Vyšlo to a současně se dostala blíže k pytli. Voda byla ledová, až se jí zatajil dech, ale příliš to nevnímala. Zapomněla si sundat boty, ty ji teď zbytečně tížily. Ani jim nevěnovala pozornost. Otevřela oči. Šesti dlouhými tempy směřovala po proudu, a současně se ponořila. Podařilo se jí zachytit pytel za uzel. Vyplavala na hladinu a zvedla pytel nad vodu. Byl docela těžký, takže měla co dělat, aby ho tak udržela. Chvilku se nechala unášet proudem, dokud z pytle přes látku nevytekla voda. Teď už to bylo lepší. Uvnitř sebou něco divoce házelo, což Abby považovala za dobré znamení – ať je uvnitř cokoli, je to živé. Teď se musí dostat na břeh. Věděla, že nemá smysl plavat proti proudu nebo přímo přes řeku, když nemůže zabírat rukama. Raději se nechala nést proudem šikmo ke břehu. Ruce ji bolely, jak se stále snažila držet vak nad hladinou.

Všimla si, že kus před ní ční u břehu z vody velký balvan. Natočila se do ostřejšího úhlu a nechala se k němu donést. Záchraná mise byla u konce. Chvilku zhluboka oddechovala, pak opatrně odložila pytel na blátivý břeh a vydrápala se z vody.

Nedokázala rozvázat vodou nasáklý pevný uzel na pytli, a tak opět vytáhla kapesní nožik. Už se natáhla, že rozřízne plátno, ale zarazila se. Co když je uvnitř něco, co nechce... něco hnusného – například jezevec nebo lasička? Několik okamžiků váhala. No, když už zašla tak daleko, musí přece zjistit, jaké živé stvoření zachránila.

Rozřízla pytel a pro jistotu ustoupila o tři kroky. Vybatolilo se štěňátko – maličké, ale nebylo to novorozeně. Černé s bílými skvrnami po těle a černýma ušima. Stálo s nohama roztaženýma v blátě a vykašlávalo vodu. Vtom se objevil jeho sourozenec – tentokrát hnědobílý. Jedno ucho měl převrácené, běžové brejličky kolem obou očí. A taky vyplivoval vodu. Třetí štěně bylo černohnědé s bělavou hrudí. Vyčerpáním se rozplácló do bláta. Čtvrté, celé černé, mělo na hrudi bílou náprsenku a za ním páteř – hotový černoušek. Šesté bylo hnědé, snad trochu tmavší než druhé, ale bez světlých flíčků. A ještě sedmé! To bylo celé černé, jen špičku ocásku si asi namočilo do bílé barvy.

Abby v šoku zírala, jak těch sedm bezmocných stvoření prská, dává vodu a válí se v hlíně.

Po chvíli, jakoby vděčná za přežití, začala některá vrtět ocáskem a odvážila se přiblížit ke své záchránkyni. Vzápětí se kolem Abby motalo všech sedm – vyskakovala, klouzala po vlhké zemi, padala na buclatá bříška.

„Co s vámi všemi budu, sakra, dělat?“ oslovila Abby štěňata. Návrhu, jak nečekané dilema vyřešit, se bohužel nedočkala...

. . . .

Slunce pražilo a nákup se Abby už docela pronesl, když funěla do kopce. To však nevnímala jako problém; potíž byla s dospělými... a s celým světem.

Žije mezi dospělými, kteří strčí nevinná štěňátka do pytle a hodí do řeky, a přesto dosud hrála podle jejich pravidel v domněni, že všechno vědí nejlíp. A když to není pravda? Co když nevědí víc než ona?

Náhle se jí vybavila nepříjemná vzpomínka na to, jak jednou při plavání pod vodou ztratila orientaci. Zatajila dech a vši silou zabírala, aby se dostala nad hladinu; v okamžiku, kdy čekala, že vystrčí hlavu k nádechu, se dotkla prsty dna bazénu. Tenkrát byla mladší a strašně nerada plavala pod vodou s otevřenýma očima. Byl to hrozný pocit – jste si jistí, že všechno je, jak má být, a zaskočí vás naprostý opak.

Takto dramaticky prožívala změnu svého postoje k dospělým. Jejich pravidla a rady jí připadaly postavené na hlavu. Znovu a znovu si vybavovala, jak jsou nedůvěryhodní a autoritativní.

V jednom okamžiku zvedla hlavu – a ke svému překvapení měla srub v dohledu. Divila se, jaký kus cesty ušla zcela nevědomky, pohroužená do svých myšlenek.

Štěňata ji zaslechla, už když přecházela přes dvorek. Vydávala děsně legrační zvuky – něco mezi pištěním a snahou varovně štěkat jako správný hlídací psi, dávající najevo svou sílu a varující, aby se vetřelec držel zpátky. Jeden pejsek dokonce zavyl.

Abby nevěděla, že psi už v tak raném věku chrání své teritorium. Tihle drobečci netuší, do jaké děsivé situace je uvrhl bezcitný člověk. Abby otevřela dveře a smečka se překotně vyhrnula ven. Kroutili se, přelézali jeden druhého a radostí vrtěli ocásky. Z kůlny se linul nevábný zápach výkalů.

„Ach bože, měla jsem vzít noviny,“ litovala Abby. Vedle popelnice jich je celý stoh, a ji to nenapadlo! Příště je rozloží na celou podlahu. Dneska ji čeká nepříjemný úklid... a to si není jistá, zda je tady nahoře voda.

Abby pozorovala, jak jsou pejsci při tom nevinném dovádění rozkošní... a konečně došla k závěru, že si zaslouží trochu radosti, když tak tvrdě pracuje. Štěňátka jsou sama o sobě zábavná a ona se s nimi přece může trochu potěšit. Lehla si na záda pod borovici a všechna se na ni okamžitě vrhla. Začala na ni šplhat, štípat ji ostrými zoubky do kůže, šimrat měkkými tlapkami po břiše.

Rozesmála se. Ranní mizérie, kdy rozbila pokladničku a zjistila, že úspory jsou daleko hubenější, než čekala, dohadování s nepříjemnou pokladní a nečekané setkání s Jamie, které se úzkostně vyhýbala, vše se rozplynulo; opět byl krásný červenový den a Abby měla dobrou náladu.

Jedno štěně po druhém zvedla, přitiskla k obličejí a prohlédla si je zblízka; kulatá bříška porostlá sametovou srstí jí hřála na krku. Každé na novou polohu reagovalo jinak. Nejostýchavější bylo černé s bílou špičkou ocásku – Abby ze svého úhlu pohledu poznala, že je holčička. Štěně ztuhlo a odevzdaně čekalo, až ho Abby položí na zem. Další holčička byla strakatá s černýma ouškama, ale na rozdíl od sestřičky pěkně drzá. Pištěla a štekala, když ji Abby vzala do rukou, a pomstila se jí kousnutím do nosu.

Abby si pozorně prohlédla celou psí smečku.

Neuměla vyjádřit slovy pocit, jaký v ní vzbuzovalo vědomí, že je vržena do světa, kde se s tak dokonalými, nevinnými tvorečky zachází jako s bezcenným odpadem. Věděla, že v takovém světě žije odjakživa, dosud jí však žádná zkušenost nebo zážitek nepřiměly prohlédnout.

A ta štěňátka... ta ji nebudou poučovat, jak žít. Nebudou se chovat hrubě k její mámě nebo odmítat Abby poskytnout tašku na nákup. A absolutně nikdy je nenapadne utopit živého tvora.

„Musím vás pojmenovat, abych vás rozeznala,“ rozhodla.

Vzpomněla si, jak jí matka říkala, že zvířeti nikdy nesmí dát lidské jméno. To když v šesti letech přinesla domů toulavou kočku – otec jí bohužel přikázal dát zvíře pryč. Od té příhody si pamatuje ještě něco důležitějšího: Do-

spělí se můžou mýlit – a také se většinou mýlí. Z toho důvodu je přestane poslouchat.

Zvedla pejska s hnědými oušky a hnědýma brejličkama. „Ty budeš Patches,“ pokřtila ho. Pejsek souhlasně zavrtěl ocáskem. „Všichni dostanete jméno, a víte, co? Rozhodla jsem se všechny si vás nechat. A nikdo mi nebude říkat, že to je nesmysl.“

Po vyučování se Abby vrátila do kůlny, kde ji pejsci nadšeně přivítali. Přinesla spoustu novin a při obchůzce kolem srubu objevila i hadici. Nedorahovala sice až ke kůlně, ale byl tam i plastový kbelík, který úklid značně usnadní. Ze zadní verandy srubu přinesla Abby smeták. Pustí se do úklidu a pak zvířátka nakrmí. Dobrý úmysl zmařila rozpustilá smečka, která se vyřítla na dvorek a opět se vrhla do nespoutané zábavy doprovázené směšným poštekáváním a kvikáním. Abby neodolala. Lehla si na trávu a pozorovala oblohu. Štěnata okamžitě zpozorovala, že je na dosah. Pracně jí šplhala na břicho, aby se pak nemotorně skutálela na zem, vlhkými čenichy se dotýkala každého kousku nahé kůže, olizovala jí tvář. Abby si připadala jako Gulliver v Liliputu.

Zvedla odvážnou hnědou fenku s černýma ušima připomínající australského pasteveckého psa. Překvapilo ji, jak štěně nastražilo uši a zpozornělo. Uši byly ve srovnání s hlavou nepoměrně velké, což působilo docela komicky. Ale bylo to první štěně, které udrželo uši vzpřímeně. Upíralo na Abby malá, kulatá tmavá očka, jako kdyby se pokoušelo vyčíst, co si myslí. Neštěkalo, ani se ji nepokoušelo štípnout zoubky do tváře jako dopoledne. „Ty jsi tak *rozkošná!*“ rozplývala se Abby. Štěně si to vyložilo jako signál ke hře a vši silou se pokoušelo postavit na nohy. „Pojmenuju tě Queen – královna. Co říkáš?“

Postavila Queen na zem a popadla dalšího pejska, který byl zrovna po ruce – černého s bílým trojúhelníkem na hrudi. „A ty budeš Kite,“ rozhodla a pustila ho za ostatními. Černo-béžový dostal jméno Šep, a tím protentokrát křtiny skončily, protože ostatní se Abbyinu odchyty prozíravě vyhýbali. Posadila se tedy a chvíli se bavila pohledem na to hemžící se chlupaté, energií nabitě klubko.

„Poslyšte, nezbedové, není možné, abych vám sloužila jako lezecká stěna, tak to dál nejde,“ oslovila štěnata. Ta se kupodivu zklidnila a upřela na ni pohled, jako by se pokoušela jejím slovům porozumět, ale přitom se jim to nedařilo. Abby se zvedla ze země. „Raději se dám do úklidu.“

Nejprve vyčistila kůlnu. Zápach tu byl nesnesitelný, jediné okénko bohužel nešlo otevřít. Abby si uvědomila, na co do této chvíle při své nezkušenosti nepomyslela.

Tady nemůžou zůstat natrvalo, potřebují řádný psí domov.

Hned však tu myšlenku zaplašila – vzpomněla si na Lindina slova, jak je těžké najít pro štěňátka domov... a naznačila, že pokud je Abby v útulku nechá a nikdo si je nevezme, budou je muset utratit. *Vlastně jsem jim zachránila život dvakrát... a tohle je každopádně lepší, než kdyby se utopila v pytli.*

Sbalila použité noviny, jenže kam s nimi, když u srubu není popelnice? Neodvází se je spálit, to je příliš riskantní, mohla by způsobit požár. Zítra přinese plastový pytel a odpad pak hodí do kontejneru ve vsi. Do té doby uskladnila páchnoucí balík za kůlnou.

Pak z hadice napustila vodu do kbelíku. Určitě je tady studna. Má štěstí, že v zimě nezamrzla, protože bez vody... Raději nedomyslela. Přinesla kbelík do kůlny, postavila se k zadní stěně a vyšplíchla jeho obsah směrem ven. To opakovala ještě několikrát, až uznala beton za přijatelně čistý. Při tom hlídala, aby se štěňata nerozutekla, protože dvorek nebyl oplocený. Zdálo se však, že jí začínají důvěřovat a drží se poblíž. Udělala dobře, že je ještě nenakrmila.

Vymetala vodu z betonové podlahy ven tak dlouho, dokud nebyla jen vlhká. „Teď to tady necháme vyschnout,“ sdělila štěňatům a šla si odpočínout – spíše se vydat napospas neúnavné smečce, bavit se a po dlouhé době se srdečně zasmát.

Prudce otevřela oči. Překvapilo ji, že usnula. Ležela na zádech pod borovicí, štěňata usnula taky – tři na jejím břiše, tři přitulená k rukám. Sedmé – to s černým ocáskem s bílou špičkou – se uložilo k jejím nohám, stranou od ostatních. Slunce už téměř zapadlo.

„Hergot... Musím domů!“ Posadila se, při tom tiskla štěňátka k sobě, aby si ještě pár okamžiků užila jejich hřejivých, hebkých kožíšků. Pak vstala a šla do kůlny. Podlaha už téměř uschla, a tak na ni rozprostřela noviny. Nalila do misky vodu, polštářky opět uložila do rohu a krabici od pana Barkera položila na bok, kdyby si některý pejsek přál pelíšek se stříškou. Nakonec nasypala na čistý papír granule a štěňata se hladově vrhla na svou večeři. Před odchodem se Abby ještě rozhlédla – s výsledkem práce mohla být spokojená. Bylo tu

čisto a sucho, pejsci měli vodu, co jíst a byli v bezpečí. Pro jistotu je ještě spočítala. Zavřela za sebou a rozbitou kladku zahákla na petlici.

„Za dva dny škola skončí. Budu tady moct trávit celé dny,“ vydechla spokojeně. Tentokrát nebylo z kůlny slyšet lítostivé kňučení, štěňata se pustila do krmení s takovou chutí, že její odchod ani nezaznamenala.

Abby seběhla z kopce a celou cestu domů klusala.

Mary

„Dělám si starost o Abby,“ řekla Mary. Zašla k Viv domů, aby ji s kamarádkou nikdo neviděl. Stanovi ukončili nemocenskou a odešel do práce. Mary mu však nevěřila, raději zaparkovala za Vivinou garáží.

„A proč?“ divila se Viv. Zrovna u kuchyňského stolu nalávala do kobaltově modrých misek domácí gazpacho. Venku bylo teplo a Mary usoudila, že studená polévka je přesně to, co jí udělá dobře.

„Poslední dny chodí domů pozdě... hodně pozdě. To nemívala ve zvyku.“

„No a zeptala ses jí, proč?“

„První den ano. Prý viděla, jak někdo hodil do řeky štěňata, a tak je zachraňovala.“

„Snad neskočila do vody! Vždyt se mohla zabít!“ zděsila se Viv.

„Plave výborně, ale... Máš pravdu, mohlo se stát cokoli. Taky jsem jí domluvila. Další den tvrdila, že měli extra trénink. Nejdřív jsem to pominula, ale pak mi došlo, že je před prázdninami, tak jakýpak trénink, že? Sezona začíná na podzim.“

Viv se posadila ke stolu a rozložila si na klín ubrousek. Dala se do jídla a Mary ji následovala, přestože měla chuť víc mluvit, než jíst.

Letným pohledem zhodnotila obývací a kuchyň, kterou měla v zorném úhlu. U Viv byla poprvé. Líbila se jí útulnost bytu, ale na její vkus tady bylo příliš mnoho věcí. Na každém kroku bylo vidět, že zde bydlí děti – na ledniče byly magnety přichyceny jejich kresby, u konferenčního stolku parkovala plastová trojkolka. „Polévka je vynikající,“ libovala si.

„Mé oblíbené letní jídlo. No tak pokračuj. Máš starost o Abby...,“ pobídla Mary.

„Takže, ten den, kdy měli údajně extra trénink, přišla ráno do školy asi s hodinovým zpožděním. Učitelka mi volala, abych zdůvodnila absenci. Při té příležitosti jsem se zeptala, proč mají po vyučování ještě trénink, když za pár dnů začínají letní prázdniny. O tréninku nikdo nevěděl, Viv.“

„To jsem si hned myslela,“ přitakala Viv.

„Domů přišla téměř za tmy. Bylo mi trapné ptát se... Vím, byla to chyba. Jako kdybych se bála, že mě děcko přestane mít rádo, kdybych se pokoušela proniknout do jeho světa. Nemůžu říct, že bych se toho bála; neptala jsem se proto, že bych si nejspíš vyslechla další lež. Když mi lhala až do té chvíle, proč by najednou kápala božskou? Ale řeknu ti, je mi líto, že mi nedůvěřuje – myslela jsem si, že je mezi námi lepší vztah. Lhát mi do očí...“

„Každé děcko zalže, když ví, že se pravda nebude mámě zamlouvat. Tak co myslíš, kde se toulá?“

„Možná má přítele.“

„Ve třinácti?“

„Já vím,“ mávla Mary bezradně rukou. „Právě proto. Může to být někdo starší... Někdo, kdo... však víš... kdo s holkama umí manipulovat. Následoval další pozdní příchod... Ztrácím přehled, ale asi rovnou dva dny za sebou. A poslední den školy – nedělo se nic podstatného, žáci se zdrželi ani ne půl dne – se tam milá Abby ani neobtěžovala objevit. Znovu mi volali. Bez mého vědomí nesmí ve škole chybět. Na tom trvám, i když jinak je Abby disciplinovaná. Takže to bylo včera. No a dnes ráno do sebe ve spěchu hodila snídani a zmizela.“

„Dříve se tak nechovala?“

„Nikdy. Byla naprosto spolehlivá.“

„Je v pubertě, Mary. A ta když udeří, je s dětma kříž.“

„Chápu. Ani jedna ještě nemá vlastní zkušenosti. Zatím posloucháme historiky jiných rodičů. Jenže v případě Abby jde ještě o něco jiného. Po návratu domů je... možná se mi to jen zdá, nevím. Je jiná.“

„Jak jiná?“

„Šťastná... tak nějak zvláště šťastná.“

„Je to snad nepřírozené?“

Mary zrozpačitěla, protože správně by měla říct: *Ano, je. U nás doma nejsme šťastní.* „Jestli si našla kluka, asi bych o tom měla vědět,“ řekla místo toho.

„Souhlasím.“

Chvíli beze slova jedly.

„Co bys dělala na mém místě?“ zeptala se Mary.

„Pravděpodobně bych ji špehovala.“

„Prosím tě... Moje jasně žluté auto by poznala už z dálky.“

„Máš pravdu, je děsně nápadné. Ale víš co? Vyměňme si je na jeden den.“

„Stan si toho hned všimne,“ namítla Mary.

„Sakra, k čertu s ním!“ prskala Viv.

Mary její výbuch zaskočil – dokonce lehce ranil její city. „Tobě se to snadno mluví.“

„Počkej, až odejde do práce. Vyber si den, kdy Abby spí trochu déle, přijed' ke mně a provedeme výměnu.“

„To by asi šlo, ale i tak... Nemám tyhle triky ráda.“

„Vážně si myslím, že bys to měla udělat, Mary. Co když se neschází s chlapcem? Klidně si ji mohl vyhlídnout dospělý mužský – nebyl by to první případ zneužití školačky.“

„Prosím tě, raději mi to nepřipomínej, Viv, i když s tebou souhlasím. Kvůli Abbyině bezpečnosti musím zjistit, co se děje.“

Mary se probudila něco po páté a po špičkách se přiblížila k Abbyině ložnici. Opatrně pootevřela dveře, aby nevrzly. Nechtěla Abby probudit, protože by věrohodně nevysvětlila, proč za ní přišla. Dceřina postel byla vzorně ustlaná a děvče bylo v trapu. Mary seběhla do kuchyně, připravila si kávu a počkala, dokud Stan neodešel do práce. Pak zavolala Viv. „Dnešní plán padá, Abby už odešla.“

„V kolik?“

„Před pátou – sotva se rozednilo.“

„Odložíme to na zítřek. Ale... První den prázdnin vypadla z domu před pátou ráno? To mi přijde dost divné... Teď víme s jistotou, že musí na tom tajemném místě nutně být.“

Mary se sevřel žaludek. „Zkusíme to zítra,“ řekla.

Ukázalo se, že Mary nemusela čekat dlouho.

Abby se objevila kolem poledne – zpcená, špinavá, ale zářící.

„Divím se, žeš přišla. Nebudeš venku celý den?“ zeptala se Mary.

Abby se vyhnula matčinu pohledu. „Za chvíli musím zase jít... vlastně nemusím, ale venku je báječně. Vyšla jsem si do lesa, abych udržovala kondičku na podzimní sezonu. Najednou jsem dostala strašný hlad, tak jsem přiběhla na oběd.“

Mary chvíli stála obrácená k dceři zády. Přemýšlela a zvažovala. V kamarádčině autě se do lesa nedostane, potřebovala by džíp nebo pickup. V tom případě byl plán k ničemu ještě dřív, než rodičovská záchranná mise odstartovala. Zachmuřeně namazala dva plátky tmavého chleba hořčicí – tak to měla Abby ráda – a obložila je sýrem a plátky krutího masa. V té chvíli už byla rozhodnuta, že musí přijít na kloub dceřiným tajemným výletům, a to hned. Srdce jí bušilo rozrušením. Položila před Abby talíř a posadila se naproti.

Abby se hladově zakousla do sendviče.

„Chci si –“ začala Mary, ale při pohledu na dceru – tentokrát pozorném pohledu, se záhada vyřešila bez výsledku.

„Co chceš?“ zeptala se Abby opatrně.

„Vlastně už nic,“ odpověděla Mary lehkým tónem.

Abby měla paže a ruce plné drobných červených otisků po kousnutí. Nebylo to kousnutí hmyzem, ale drobnými ostrými zoubky. A na tričku měla na rameně, kam sama neviděla, otisky malých tlapek.

Mary si na pár okamžiků užívala ten zázračný pocit úlevy. Tak žádný kamarád nebo dospělý muž, ale štěňata. Abby je zachránila, ale neodevzdala do útulku. Nechala si je. Někam je zašila a pečuje o ně. Před pár lety by tohle odhalení asi představovalo pro Mary problém; momentálně jí přišlo jako naprosto přirozená a nevinná záležitost ve srovnání se zneklidňujícími scénáři, které jí ještě včera nedaly spát. Prohlížela si dceru a uvažovala, co říct.

Abby se na matku po chvíli podívala. „Ještě polévku, ne?“ připomněla jí.

„Jo, hned to bude.“ Mary otevřela konzervu, vylila polévku do rendlíku a místo vody přidala mléko, aby byla vydatnější a chutnější.

Nepotřebovala dlouze rozvažovat, jak nečekané dilema vyřešit, odpověď přišla od srdce. O situaci pomlčí, ani slovem nedá najevo, že ví. Je jasné, že Abby nemůže přivést své svěřence domů. Kdyby se jí však dařilo je někde chovat a živit... Jaké právo má zakázat jí to malé štěstí a zlomit jí srdce? Ví, že doma si žádnou dětskou radost neužije. Abby si vytvořila tajnou svatyni, kde je konečně spokojená. Netuší, že si naložila příliš těžké břemeno. Mary přesto věřila, že se dcera k případným potížím postaví se vši zodpovědností.

Nikdo neví, jak celá ta záležitost dopadne, Abby možná zažije obrovské zklamání, ale každopádně je lepší nechat věcem volný průběh. Abby se hodně naučí a v případě rozčarování pochopí, proč byl celý ten její „projekt“ odsouzený k neúspěchu. Rodičovský zásah by si mohla vyčítat, takhle zůstane jen pozorovatelem v pozadí.

Míchala polévku a přemýšlela, nakolik nová situace změnila její i dceřin život. Kupodivu cítila zvláštní klid. S důvěrou umožní Abby prožít si kousek života bez povýšených rad dospělých, kteří vždycky předem vědí, jak situace dopadne.

Nalila polévku do misky a přinesla na stůl.

„Jaká?“ vdechovala Abby lahodnou vůni.

„Tvá oblíbená krémová kuřecí.“

„Mmm.... Díky, mami.“

Mary zamyšleně stála u stolu a dívala se na dceru.

Abby udiveně zvedla hlavu od jídla. „Co je? Proč na mě tak koukáš?“

„Jen tak. Mám tě moc ráda.“

Abby zakoulela očima nad tak náhlým projevem sentimentu.

Mary vyběhla do ložnice a zalovila v horní zásuvce komody, dokud nenahmatala tajnou skrýš. Vytáhla růžovou ponožku naducanou bankovkami; odpočítala dvě dvacetidolarové, jednu desítku a strčila je do kapsy sukně. Stan nemusí vědět, jestli za jeho dárek utratila tři sta nebo jen dvě stě padesát dolarů. O co jde? Zrovna on je přece ten poslední, který by si těžce ušetřené peníze zasloužil. Abby dělá něco smysluplného... a je šťastná. Mary seběhla do přízemí, ale dcera byla už po jídle a na odchodu. „Počkej, Abby,“ zadržela ji.

„Proč? Spěchám,“ vyhrkla dívka netrpělivě.

Mary jí taktak stihla podat peníze.

„Ty mi dáváš peníze?“

„Ano, dávám.“

„Udělala jsem něco správného, o čem nevím?“

„Vždycky děláš správné věci... A právě toho si na tobě nejvíc cením.“

Abby si vzala bankovky. Když zjistila, kolik dostala, vytřeštila zrak. „Padesát dolarů? Ale proč, mami? Ne, že bych je odmítla, to víš, že je beru. Vážně, čím jsem si zasloužila tolik peněz?“

„No, táta není obzvlášť štědrý. A je léto, určitě najdeš něco, za co je utratit. Však víš...“

Následovala dlouhá pauza.

„Díky, mami!“ vytáhla se Abby na špičkách a vtiskla Mary na tvář neohraibaný polibek. V následujícím okamžiku byla pryč.

Mary se posadila ke stolu a užívala si svou malou mateřskou radost. Pak zavolala Viv, aby ji informovala, jak záležitost pokročila.

„Zjistila jsi něco?“ ptala se Viv nedočkavě.

„Hodně. A je to mnohem nevinnější, než jsme si představovaly.“

Přeložila Hana Černá